

ninger, og jeg vil heller ikke gjendrive det; det maa være Parternes egen Sag at strides derom. Jeg har afgivet Erklæringen i god Tro, men ikke afgivet den, fordi den skulde forelægges Højesteret; men jeg har heller ikke forbudt Advokat Henrichsen at forelægge den — dette indflyder jeg som en historisk Oplysning, som ingen Anden kan meddele end jeg. Da denne Mand har, anmodet af den ene Part, blandet sig i Sagen, saa er det rigtigt, at jeg for den anden Parts Vedkommende siger dette. Nu kaldt strax efter Højesteretsdommen og gik i modsat Retning af Underretterne og vakte en sjelden Forbauselse i vedkommende Egn. Dermed er den civile Side af Sagen udviklet af mig. Man biter sig for Dommen, men hele Jurisdiktionen forbeholder sig sin Ret — og jeg med den — til at sige, at det ikke er overensstemmende med den ærste Lovgivning og den i Praxis der gjældende Ret. Nu kommer den kriminelle Side af Sagen, som aldrig har været forelagt Højesteret, og dette siger jeg her som en Imødegaaelse af Udvalgets Betænkning ifjor, da det stærkt fremhævede, at heri kunde der ikke være Tale om Underfølgelse. (Berg: Der stod, at man vidste ikke, hvad man skulde undersøge!). Nei, der stod, at der kunde ikke være foregaaet noget Kriminelt i denne Sag, da Sagen havde været for Højesteret, og Højesteret ikke havde fundet noget Kriminelt deri. Nei, den kriminelle Side af Sagen har aldrig været for Højesteret og har aldrig været for nogen Ret, og det er derfor, at Befolkningen henter sin største Anse; thi Politiet, Amtet, Ministeriet har efter Befolkningens Mening uberegtiget holdt Undersøgelsen tilbage. Da Ole Madsen Jensen døde, saa var der ikke en Sjæl, endfjende Mandens Moder, hvem Højesteret tilkjenbte at være Gaardens Eier, der var intet Menneffe paa Den, hende selv indbefattet, der anede, at hun var Eier, og derfor er det tviløst nok, at dette slog Befolkningen med Forbauselse. Arvingerne — jeg kan godt sige, jeg har selv været Sagfører i den Sag — skrev strax en Klage om kriminel Forhør, og denne Klage blev understøttet af 11 ansete Bønder, der blandt Andet erklærede, at, naar Saadant skal gaa værdset hen, maa vi anse al Eiendomsikkerhed for truet, vi kunne befrygte vor lovlige Eiendom solgt under vore Fødder. (Afbrydelse). Ved saa stor en Sag kan man let glemme nogle Ord, saa at de Herrer ikke kunne følge med, det ligger i en saa omfattende Sags Natur. Ole Madsen Jensen (Navnet paa Forlaget) var efter ærste Opfattelse Eier af Gaarden. Da han dør, sælge Andre Gaarden, hans Moder og hans Stiefader sælge Gaarden til deres eget fælles Barn, uden at noget Menneffe nogensinde havde nogen Anelse om, at Ole Madsen Jensens Moder og hendes Mand vare Eiere af Gaarden. Man sælger altsaa en Gaard, skjøndt intet Menneffe paa Den anede, at man havde nogenstaheltet Ret dertil. (Latter). Er det saa morsomt? Strax

efter forlange Arvingerne kriminelt Forhør, og Retten gaar ind derpaa og holder Forhør, og ved Forhøret vedgaar Ole Madsen Jensens Stiefader og Moder, at de aldrig før havde vidst, at de havde nogen Eiendomsret til Gaarden; men da Manden (O. M. Jensen) var død, saa troede de, de havde det, og saa fulgte de Gaarden. De vedgaa altsaa selv i Forhøret, at de have fulgt en Gaard, de ikke selv troede, at de havde Eiendomsret til. Hvad gjorde nu Retten, efter at de havde tilstaaet det, som Arvingerne befyldte dem for? Saa sluttede Retten Forhøret uden at høre den anden Part, og disse Menneffer, som jeg nævnte, der fulgte Gaarden, fik tilført Retsprotokolten, at Medlemmet for Svendborg Amts 7de Valgkreds havde forledet eller raadet dem til at gjøre dette Stykke Arbejde. Dommeren sluttede Protokolten uden at høre de andre Parter, hvilket han efter Loven skulde. Man klagede til Amtet, det hjalp ikke, man klagede til Ministeriet, det hjalp heller ikke. Man har en Forordning af 8de Marts 1799, som siger, at, naar en Dommer holder nogetstaheltet Forhør i Politii- eller Kriminalsager, saa skal han høre begge Parter. Det er en Forordning, som er skreven med meget skarpe Ord, fordi Sandheden skal oplyses fra begge Sider, og derfor Dommeren ikke gjør dette, saa staa der i Slutningen af denne Lov, at saa skal han ske al Landsens Ulykke og Deslige. Der staa da i alt Fald, at Dommen bør saa hjemvises til lovlig og ny Behandling, og Dommeren efter Forseelsens Bestaandelse tilbørlig anses. Denne Lov bryder man sig ikke det Hjerne om; man har slet ikke hørt den anden Side. Efter at Historien var vedgaaet, saa skulde det hedde, at det var en ren Feiltagelse. Dommeren sagde til mig: Nu kan De jo se, at nu faae Arvingerne jo Gaarden. Ja, god Morgen, sagde jeg, de faae nok Gaarden, det skal De nok se. Det er jo bare Spas. Nei, de beholdt Gaarden uden Bidere. Jeg har oplæst Klagen fra de Elleve til Dyrigheden, nu skal jeg oplæse Klagen fra 48 Beboere — Gaardmænd og ansete Mænd paa Den — til Justitsministeriet, som blev indgiden, da man ikke kunde faae, hvad man skulde have, nemlig Forhør fra begge Sider. Denne Klage lyder blandt Andet paa, at, naar denne Sag kan gaa saaledes hen, saa maa enhver Forbrydelse kunne foregaa uden Raatale, thi ingen Uretfærdighed kan være mere vitterlig end denne Eiendoms-handel. Rasmus Jensen Winther (det er den her omhandlede Mand O. M. Jensens Stiefader) har aldrig kunnet være Eier. Hans Eiendomsret er en vitterlig Løgn, en Saan imod Eiendomsikkerheden og en Søndertræden af den utvilsomste Ret. Nu skal jeg som den komiste Side ved denne sørgelige Sag oplyse, at den Mand, som fulgte Gaarden, og som i Skjødet nævnte sig som Eier af Gaarden, blev slet ikke af Højesteret erkjendt for at være Eier af Gaarden, men derimod hans Bone. Det er altsaa en ny Side af Sagen,